

I

İşte buradayım Steinn. Seni yeniden görünce cin çarpmışa döndüm. Hem de burada! Sen de o kadar afalladın ki nerdeyse yere kapaklanacaktın. Buna “öylesine tesadüf” denmez. Bu işin içinde bir iş var.

Kendimize dört saatçik ayırabildik. Buna ayırabilmek denirse eğer. Niels Petter’in keyfi kaçtı sonradan. Førde’ye gelene kadar ağzını bıçak açmadı.

Vadide gayesizce dolandık. Yarım saat sonra huş ağacı korusuna varmıştık yeniden...

Gezinti boyunca ikimiz de tek bir laf olsun etmemiştik. *Bu konuda*, demek istiyorum. Başka her şeyden konuşmuş ama bu konuya hiç değinmemiştik. Aynı o zaman olduğu gibi. Olan biten karşısında nasıl davranacağımızı bilemiyorduk. İşte böylece içten içe çürüyüp gittik, belki sen sen olarak ya da ben ben olarak değil de biz, ikimiz olarak. Birbirimize iyi geceler bile dileyecek halde değildik. Son gece, divanda yattığımı hatırlıyorum. İçtiğin sigaranın kokusundan yandaki odada hâlâ uyumamış olduğun anlaşılıyordu. Kapalı kapıların ve aramızdaki duvarın ardında senin boynu bükük bir şekilde oturduğunu görebiliyordum. Yazı masasının başına çökmüş, sigara içiyordun. Ertesi gün ben evden taşındım ve o gün bugündür de birbirimizi görmemiştik, yani otuz yıldan bu yana. İnsanın akli almıyor.

Sanki, aynı mucize saatin alarminin çalmasıyla yıllar boyu süren bir uykudan aniden uyanıverdik. Birbirimizden habersiz tekrar oraya gittik. Yepyeni bir yüzyılda, yepyeni bir dünyada, aynı günde Steinn. Otuz yıldan sonra, merhaba.

Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleme sakın. Bu işin içinde bir iş olmadığını söyleme!

İşin en sürrealist yanı, otel sahibinin aniden balkona çıkivermesiydi, hani o zamanlar evin genç kızı olan kadın. Sanırım hayatının *déjà-vu*'sunu yaşadı. Ne dediğini hatırlıyor musun? Hâlâ beraber olduğunuzu görmek ne güzel, dedi. Sözcükler canımı acıttı. 70'li yılların ortalarında bir öğleden sonra onun üç küçük kızına dadılık yaptığımızı düşünürsen aslında bu laflar biraz komik kaçtı. Bu iyiliğimizin karşılığında bisikletleriyle seyahat radyosunu ödünç almıştık.

Bana sesleniyorlar şimdi. Bildiğin gibi, aylardan temmuz ve buradaki fiyortlarda yazı kutlamamız şart. Mangalda alabalık yapıyorlar sanırım. İşte şimdi Niels Petter de elinde bir içkiyle çıktı geldi. Bana on dakika daha müsaade ediyor. Senden önemli bir şey isteyeceğim için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Birbirimize gönderdiğimiz tüm e-postaları okuduktan sonra sileceğimize dair ciddi bir anlaşma yapmaya ne dersin? Yani hemen, anında demek istiyorum ve tabii ki çıkış almak falan da olmayacak.

Bu yeni anlaşmayı, ilelebet aramıza girecek bir mektup değiş tokuşundan çok iki ruh arasında titreşen bir düşünce akımı olarak görüyorum. Böylelikle de birbirimize her şeyi rahatlıkla yazabiliriz.

Ayrıca evli barklı insanlarız, çocuklarımız var. Her türlü şeyin bilgisayarda kayıtlı olması fikrinden hiç hoşlanmıyorum.

Ne zaman kalkıp gideceğimizi de bilemiyoruz. Bir gün gelecek bu maskeli balodan paçayı kurtacağız, ardımızda yalnızca bize ait birkaç aksesuar kalacak. Onlar da süpürülüp gidecek.

Zamanın dışına çıkacağız, “gerçeklik” dediğimiz şeyin dışına.

Yıllar gelip geçiyor ama ben o zamanlar olan bitenle ansızın yeniden yüzleşeceğim korkusuyla huzur bulamıyorum. Bazen pe-

şime birilerinin takıldığını sanıyorum, sanki nefeslerini ensemden hissediyorum.

Leikanger'ın mavi ışıkları aklımdan hiç çıkmıyor. Arkamdan bir polis arabasının geldiğini her gördüğümde ödüm patlıyor. Birkaç yıl önce üniformalı bir polis memuru kapımı çaldı. Nasıl ödümün patladığını görmüş olmalı. Sadece adres soracaktı.

Kesinlikle, kendimi gereksiz yere üzdüğümü düşünüyorsundur. Ne de olsa cezai mesuliyetim zaman aşımına uğradı.

Ancak utanma duygusu zaman aşımına uğramıyor...

Bana söz ver, bunları sileceksin!

O eski kulübenin yıkıntıları arasında oturana kadar neden otelde kaldığından söz etmemiştin. Son otuz yılda neler yaptığını anlatmaya koyuldun. Bana iklim projeni anlattın. Balkonda karşılaşmamızdan önceki gece gördüğün o acayip rüyadan söz ettin. Kozmik bir rüyaydı, dedin ama düveler bizi vadinin yamaçlarına doğru hopleya zıplaya kovalayana kadar da pek fazla bir şey anlatmadın. Bu rüyanın lafı bir daha da açılmadı.

Ancak kozmik rüyalarının olduğu kartlarda çıkmıştı... Birkaç saat uyuyalım demiştik ama çok gergindik ve gözlerimiz kapalı, bir şeyler fısıldaşarak öylece uzanmıştık. Yıldızlardan, galaksilerden falan konuşuyorduk. Büyük, uzak ve üstün birtakım şeylerden...

Şimdi bunu düşünmek insana tuhaf geliyor. Bu olaydan önce bir şeylere *inancım* vardı, hemen öncesinde.

Şimdi yine bana sesleniyorlar. Maili göndermeden önce son bir yorum daha yapacağım. Dağdaki gölün adı Yaşlılar Gölü'ydü. İnkilerle cinlerin top oynadığı bir dağın başındaki göle Yaşlılar adını vermek komik değil mi? Demek istediğim: Vakti zamanında, bu ıssız yerin yaşlıları kimlerdi acaba?

Niels Petter'le arabadayken haritadan kafamı kaldırmadım. O zamandan bu yana oraya hiç gitmemiştim ve göle geldiğimizde kafamı kaldırıp etrafa bakamadım. Birkaç dakika sonra öteki yere doğru saptık, hani şu uçurumun yanındaki viraj. En çok orayı geçerken zorlandım.

Vadiye inene kadar kafamı haritadan kaldırdığımı sanmıyorum. Böylelikle, Niels Petter'e yüksek sesle okuduğum yerlerin ismini öğrenmiş oldum. Bir şeylerle oyalanmam gerekiyordu. Kendimi kaybedip ona her şeyi itiraf etmekten korkuyordum.

Sonra yeni açılan tünellere geldik. Ahşap kilisenin önünden geçip dere boyunca uzanan eski yol yerine tünelden gitmeyi ben önerdim. Akşam olduğu ve geç kaldığımız gibi saçma sapan bir mazeret uydurdum.

Gerçekten de Yaşlılar Gölü.

Kızılıcak Hanım da "yaşlı"ydı. En azından o zaman öyle düşünmüştük. Yaşlı bir kadın, demiştik. Omuzlarına gül kırmızısı bir şal atmış, yaşlı bir kadın. İkimizin de aynı şeyi gördüğünden emin olmamız gerekiyordu. Bunlar olurken hâlâ birbirimizle konuşuyorduk.

Aslında kadın, aşağı yukarı bugün benim olduğum yaşıydı. Orta yaşlı kadınlar dediklerimizdendi...

Balkona çıktığında, sanki kapıyı açıp da kendimle karşılaşmışım duygusuna kapıldım. Birbirimizi görmeyeli otuz yıl olmuştu. Ancak mesele yalnızca bu değildi. Kendime dışardan baktığıma yemin edebilirdim yani senin bakış açından, senin gözlerinle. O anda Kızılıcak Hanım olan bendim. Üzerime bir huzursuzluk çöktü.

Yine bana sesleniyorlar. Bu üçüncü oldu, o yüzden şimdi maili yollayıp siliyorum. Solrun'den sevgilerle.

“Senin Solrun”un diye yazmamak için kendimi zor tutuyorum, ne de olsa aramızda ayrılma diye bir şey olmadı. Sadece birkaç parça eşyayı toplayıp o gün evden çıkıp gittim. Ama bir daha asla geri dönmedim. Geri kalan eşyalarımı toplayıp bana göndermeni istediğim mektubu yazmak tam bir yılımı aldı. Bu mektubu sana Bergen’den yollamıştım. Ancak yine de bunu resmi bir ayrılık olarak algılamadım; dağların öbür yanında bu kadar uzun süre kalınca halledilmesi gereken bir şeydi bu. Niels Petter’le karşılaşmam birkaç sene sonrasına denk gelir. Senin de Berit ile birbirinizi bulmanız on yıl sonra gerçekleşmiş.

Sen sabırlı biriydin. Bizden aslında hiç vazgeçmemiştin. Ben de zaman zaman, iki eşli yaşıyormuşum duygusuna kapılıyordum.

O tepedeki geçitte neler olduğunu asla unutamıyorum. O olayı düşünmeden bir saatim bile geçmiyormuş gibi geliyor bana.

Ancak daha sonra ümit vaat eden, harika bir şey oldu. Bugün o olayı bir armağan olarak görüyorum.

Bu armağanı birlikte kucaklayabilmiş olmayı bir düşün. Ancak ikimiz de çok korkmuştuk. Önce sen bayılmıştın, ben sana yardım ettim. Sonra aniden ayağa kalkıp koşmaya başladın.

Daha birkaç gün geçmemiştik ki ikimiz de kendi yolumuza gittik. Birbirimizin gözlerinin içine bakabilme isteğini, yetisini kaybetmiştik.

Biz ikimiz, Steinn. İnanılacak gibi değildi.

Solrun, Solrun! Çok güzeldin. Üzerinde kırmızı bir elbise, balkonun beyaz parmaklıklarının önünde, sırtını bahçeye ve fiyorda vermiş dururken şahane gözüküyordun.

Seni tabii ki görür görmez tanıdım. Yoksa bir serap mıydı

**gördüğüm? Ama o sendin işte, bambaşka bir zamandan çıka-
gelmiştin.**

**Şunu da hemen eklemeliyim ki bana “Kızılıcak Hanım”ı hiç
hatırlatmadın.**

**Düşün bir kere, bana yazıyorsun! Son birkaç haftayı belki
yazarsın ümidiyle geçirdim. Birbirimize mail yollamak fikri
benden çıkmıştı ama uygun bir zamanda seni ararım diyen
sen oldun en sonunda, o yüzden top sendeydi artık.**

**Aynı dağın başında, o zaman olduğu gibi yeniden bir ara-
ya gelmemiz çok acayip bir duygu. Orada ve o anda yeniden
buluşmak için aramızda kadim bir anlaşma varmış sanki.
Ancak böyle bir anlaşma yapmamıştık. Bu inanılması güç bir
tesadüften ibaretti.**

**Elimde bir fincan kahve, yemek salonundan çıkıyordum,
şaşkınlıktan kahveyi döktüğüm için elim yandı. Ayakta zor
duruyordun derken çok haklısın, fincanın yere düşmesine
son anda engel oldum.**

**Aniden arabadan bir şey getirme telaşına kapılan kocana
öylesine bir selam verdim. Senle ben henüz birkaç laf etmiş-
tik ki otelin sahibi dışarı çıkıverdi. Belki de beni resepsiyon-
nun önünden geçerken görüp otuz yıl önce, oteli annesinin
işlettiği günlerden hatırlamıştı.**

**Şimdi senle beni böyle dip dibe görünce, bir zamanlar baş
başına bir ömür geçirmeye karar vermeden önce fiyortlarda
bir aşk tatiline çıkmış orta yaşlı, evli bir çift sanmıştı besbelli
- ben de hayalimde bunu canlandırmaya çalıştım ve sonunda
da güçlü bir nostaljiyle gençlik maceramızın başladığı yere**

geri dönmüştük. Kahvaltıdan sonra, kızıl kayınları, fiyordun ve dağları seyretmek için ikimizin de içinden balkona çıkmak gelmişti tabii ki. O zaman da hep böyle yapardık. Çağaya ayak uyduran tipler olduğumuzdan, ikimiz de sigarayı bırakmıştık. Bizden de başka türlü beklenmezdi zaten.

Otelin resepsiyonu yenilenmişti ve yoldan gelip geçenler için yeni bir kafe açılmıştı; ama ağaçlar, fiyort ve dağlar aynen eskisi gibiydi. Şöminenin bulunduğu odadaki mobilyalarla tablolar da hiç değişmemişti, hattâ bilardo masası eskiden olduğu yerde duruyordu hâlâ, o eski piyanonun bir kez bile akort edildiğini sanmıyorum. Piyanoda Debussy çalmıştın, Chopin'in noktürnlerini de. Misafirlerin piyanonun çevresinde toplanışını unutamıyorum, bir de güzel alkış almıştın.

Aradan otuz yıl geçmiş ama zaman durmuş gibi.

Tek gerçek değişikliği nerdeyse atlayacaktım. Tüneller yeni! Biz tekneyle gelip tekneyle dönmüştük. Başka bir yol yoktu.

Son teknenin geldiğini bilmek içimizi nasıl rahatlatmıştı, hatırlıyor musun? Sonra kasaba kapandı ve akşamın geri kalanı, gece ve ertesi sabah bizimdi artık, ta ki M/F Nesøy, öğleden sonra bir vakit, yeni yolcularıyla birlikte fiyorttan çıkıp geri dönene kadar. Kurtuluş vakti, dedik. Bugün olsaydı, bütün gece verandada oturur, tünelden çıkan arabaları takip ederdik. Hepsi batıya mı gidecek yoksa içlerinden biri Buzul Müzesi'nden sapıp bizi almak için, yani nezarete atmak için otele mi gelecekti?

Bir de, kadının kızlarına bakıcılık yaptığımızı da söylemeyi unuttum. Her şeyi hatırlamıyorum.

E-postaları okuduktan, cevabı da yazıp yolladıktan sonra hemen silme fikrine tamamen katılıyorum. Hafızada bir sürü şeyin kayıtlı kalması benim de hoşuma gitmiyor. Arada, birtakım fikir alışverişlerinde bulunmak insana iyi geliyor. Günümüzde çok fazla sözcük internette, sabit disklerde ve bellek çubuklarında kaydedilip saklanıyor.

Oturup sana cevap yazmaya başlamadan önce senden gelen maili sildim bile. Mailleri silmenin bir kötü yanı, senin bana yolladıklarını bir kez daha okuyabilme fırsatını bulamayacak olmam. Şimdi aklımda kaldığı kadarıyla yazdıklarını hatırlamaya çalışıyorum, bu yazışmalar böyle devam etmek zorunda.

Otelin balkonunda pervasızca karşılaşmamızın, birtakım doğaüstü güçlerin işi olduğuna inanıyormuşsun gibi geldi bana. Bu tür meselelere gelince, aynen o zaman da yaptığım gibi kendimi gayet açık ve net ifade edeceğim için baştan anlayış göstermeni istiyorum. Bu türden karşılaşmaları, tamamen tesadüfî olaylar olarak görüyorum, böyle şeylerin ardında bir irade ya da birtakım "güçler" in olduğuna inanmıyorum. Bizim durumumuzda ise söz konusu olan sıradan, günlük bir olay değil, çok büyük bir tesadüf. Bu türden şeyler yaşamadığımız günleri bir düşün hele.

Gizemciliğe karşı duyduğun ilgiyi alevlendirme pahasına da olsa sana bir konuda hak vereceğim. Otobüs, Bergshovden'ın tepesindeki uzun tünelden çıktığında fiyordu sis kaplamıştı; altımızda hiçbir şey görünmüyordu. Dağların tepeleri seçiliyordu ancak, sanki vadiler ve fiyort manzaradan silinmişti. Sonra başka bir tünele girdik ve bundan çıktığımızda bulutlarla kaplı bir örtünün altındaydık. Fiyordu ve üç vadinin

dibini gördüm, ancak dağların yamaçlarını seçemiyordum.

“Burada mı acaba? O da gelir mi?” diye düşünüyordum.

Ertesi sabah, ağzına kadar dolu bir fincan kahveyi dökmemeye çalışarak yemek salonundan çıkarken, sen üzerinde cıvıl cıvıl bir yazlık elbiseyle karşıma dikiliverdin.

O an sanki seni kafamda ben yaratmışım gibi hissettim. Sanki bugün seni hayalimde yeniden, bu eski ahşap otele getirivermişim. Sanki hatıralarımdan fırlayıp sana olan hasretimden yeniden ete kemiğe bürünmüştün terasta.

O zamanlar “erotik köşe” adını taktığımız yere döner dönmez, aklımın hep seninle meşgul olmasına hiç şaşmamak lazım. İkimizin de aynı anda gelmesi tamamen bir tesadüftü.

Kahvaltı sofrasında bir yandan portakal suyumun içip bir yandan da yumurtanın kabuklarını soyarken seni düşünüyordum. Gördüğüm o acayip rüyanın etkisinden kurtulmuş değildim hâlâ. Sonra da kahvemi alıp balkona çıktım. Ve işte sen karşımdaydın!

Kocana üzüldüm. Bir saat sonra kocanı orada bırakıp ikimiz *baş başa* dağlara kaçiverdiğimizde ona acıdım.

Yürüyüşümüz, birbirimizle sohbete dalma şeklimiz hepisi gencecik olduğumuz dönemin hoş bir yansımasıydı. Vadi aynen eskisi gibiydi ve dediğim gibi: Sen hâlâ genç kız gibisin.

Ama ben kadere inanmıyorum, Solrun. Gerçekten inanmıyorum.

Yine “Kızılıcak Hanım”dan söz etmişsin. Yaşadığım en tuhaf olaylardan birine değiniyorsun. Tabii ki onu unutmuş değilim, varlığını da yadsımıyorum. Ama bekle biraz. Eve döner-

ken bir Őeye Őahit oldum.

Sizler yola çıktığımızda ben, ertesini sabah yapılacak olan yeni iklim merkezinin açılıŐına katılmak için orada kaldım. Bu konuyla ilgili, öğle yemeği sırasında bir konuŐma yapacağımdan sana söz etmiŐtim. Cuma öğleden önce Bales-trand'dan Flâm'a giden hızlı feribota bindim. Birkaç saat sonra oradan trenle Myrdal'a, sonra da Bergen'den kalkan trenle Oslo'ya döndüm.

Myrdal'a gelmeden Flâm treni muhteŐem bir Őelalenin önünde duruyor. Őelalenin adı Kjosfossen. Turistler, Őelalenin resmini çekebilmek ya da en azından bembeyaz ađlayana bir göz atabilmek için trenden dışarı fırlıyorlar.

Biz peronda dikilirken, Őelalenin sağ tarafından birdenbire bir *hulder*¹ beliriveriyor. Sanki yoktan varoluyor. Gelmesiyle gitmesi bir oluyor, ama saniyenin yüzde biri gibi bir sürede, otuz kırk metre kadar ötemizde yeniden ortaya çıkıyor. Bu olay birkaç kez daha tekrarlanıyor.

Buna ne dersin? Bu yeraltı yaratıkları doğanın kanunlarına boyun eğmek zorunda değiller belki de.

Hemen bir sonuç çıkarmamız gerekmiyor. Gördüğüm gerçek miydi yoksa bir hayal mi? Benimle aynı Şeyi yaŐayan birkaç yüz insan daha vardı orada. Doğüstü bir Şeylere mi Őahit olmuŐtuk, yani kanlı canlı perilere mi yoksa doğanın cinlerine mi rastlamıŐtık demek istiyorum? Hayır, hayır. Tüm bunlar turistler için ayarlanmıştı, bu konuda cevabını veremeyeceğim tek soru kıza saat ücreti olarak ne ödendiğidir.

Ama unuttuğum bir Şey var mı? Evet. Bu kızcağız o tepe-

¹ İskandinav mitolojisinde yer alan baştan çıkarıcı ve tehlikeli doğüstü diŐi yaratıklar. Uzun sarı saçı ve inek kuyruklu bu diŐiler özellikle erkeklerin baŐlarını döndürüp onları ormanın derinliklerine sürüklerdi.

de doğal bir şekilde hareket etmiyordu, bir yerden diğerine ışık hızıyla atlıyordu. Evet, öyle. Ancak bu da bir numaraydı! O çağlayanda tam olarak kaç adet *hulder* işbaşı yapmıştı bilemeyeceğim. İki ya da üç diyelim, hepsi de aynı saat ücretini alıyordu.

Bu satırları yazıyorum çünkü o zamanlar gözden kaçırdığımız bir şey vardı, ancak bence bunun üzerinde yeniden düşünmekte fayda var. “Kızılıcak Hanım”ı da bir şekilde yanlış değerlendiriyor olabiliriz. Rol kesip bizi oyuna getirmiş olabilir ve belki de onun böğürtlenli varoluş temsilinin kurbanları sadece bizler değilizdir. Her yerde mutlaka bir kasabanın delisine rastlanır.

Ancak yine bir şey mi unuttum acaba? Evet, tabii ki! Sadece yoktan varolmakla kalmamış, küçük gösterisini tamamladıktan sonra da adeta yer yarılıp içine girmişti. Belki de aynen böyle yapmıştır. Şakacı biri olduğundan belki de kendini bir hayvan tuzağının içine atıvermiş ya da çalı çırpı arkasına saklanmıştı, kim bilir? Olay yerini iyice araştırmamıştık. İşin aslı, peşimizden atlı kovalarcasına vadiden aşağı uçarak inmiştik.

Bazen şöyle denir: Gözümle görmediğime inanmam. Ancak bazı şeyleri görsek de inanabilir miyiz, bundan pek emin değilim. Bazen bir hüküm vermeden önce gözlerimizi dört açmamız gerek. Bazı şeyler ya da bazı kişiler tarafından nasıl kandırılabilirliğimizi sorgulamamız lazım. O zaman bunu yapmamıştık. Çok korkmuştuk. Ayrıca birkaç gün öncesinde başımıza gelenler yüzünden sarsılmıştık. Birimiz yıkılacak olsa diğerimiz de kesinlikle ayakta kalamazdı.

Kendini reddedilmiş hissetmemelisin. Seni gördüğüme o

kadar sevindim ki bütün gün ağzım kulaklarımda dolaşıyorum. Bu türden hiç ummadığımız karşılaşmaların bir önemi olmadığını kastetmiyorum. Bu karşılaşmalar bizi sarsıp derinden etkilediğinden güçlü anlamlar taşıyabilir, sonrasında olanları belirleyebilir.

Dünyada başka yer kalmamış gibi tam da *orada* bir araya gelmemiz gerekiyormuş. Sonra yine Fjellstølen'e çıktık. Böyle bir şeyi tekrar yaşayacağımıza kim inanırdı ki?

İnsan diyelim ki, senede bir ya da iki kez bir araya geliyorsa, dört saatlik bir gezinti pek de uzun gelmeyebilir. Ancak aradan otuz yıldan fazla bir süre geçmişse, dört saat oldukça uzun bir zamandır. Tek bir kez buluşmayla *hiç* buluşmama arasındaki fark çok büyüktür.

OK, Steinn. Senden haber aldığıma sevindim. Ama aynı zamanda neden ayrıldığımızı da hatırladım. Ayrılma sebeplerimizden biri, şimdi olduğu gibi o zaman da birlikte yaşadığımız bazı şeyleri farklı biçimlerde yorumlamamızdı. Bir diğer sebep de, benim yorumlarımdan her zaman bir küçümsemeyle söz etmendi.

Yine de senden haber aldığıma *sevindim*. Seni özlüyorum. Bana biraz zaman tanı, keyfim biraz daha yerine geldiğinde seni arayacağım.

Niyetim küçümsemek değildi ancak kendimi tam olarak nasıl ifade ettiğimi hatırlamıyorum şimdi. Ne yazmışım? Yeniden karşılaştığımız için evde ağzım kulaklarımda dolanıp durduğumu yazmamış mıyım?

Ayrıca sana anlatmak istediğim başka şeyler de var. Fiyordun kollarından biriyle aynı adı taşıyan bir gemiyle geldim. O zamanlar kullandığımız felaket durumdaki arabayı park

ettiğimiz yere, yani Hella'ya yanaştık. Güvertede durup vapur iskelesini seyretmek tuhaf bir duyguydu. Sonra Balestrand'a dönmeden önce ana fiyordu geçip Vangnes'e geldik. Kvikne Oteli'nin önündeki burunda bir sağa bir sola yürüyerek Bergen'den gelecek olan hızlı feribotu bekledim. Feribot biraz gecikmiş olarak geldi, sanırım yarım saat rötar yapmıştı. Gemiyeye bindiğimde adının *M/S Solundir* olduğunu fark ettim.

Korktum. Aklıma tabii ki sen geldin. İki gün öncesinde, eski buharlı gemilerin rıhtımında durmuş arkamdan el salladığın günden bu yana aklım hep seninle meşguldü. Ama şimdi Solund'deki adalarda geçirdiğimiz o yazla, anneanne-ni ziyaret edişimizle ilgili düşüncelere daldım. Adı Randi'ydi, değil mi? Randi Hjønnvåg?

Sadece düşüncelere dalmış değilim, bunu bilinçli bir durum olarak da tanımlayamayacağım çünkü birden eski anılar, canlı görüntüler ve denizin tam dibindeki bu yerde yirmi yaşlarında bir çift olarak bulunmamızın duygusu, çektiğimi hatırlamadığım bir filmde kareler olarak içimde uyanıverdi. Bunlar sessiz filmler değildi, sanki senin sesini duyuyor gibiydim; güldüğünü ve bana bir şeyler söylediğini duyuyordum. Esintiyi ve denizdeki kuşların sesini duyuyor muydum, uzun siyah saçlarının kokusunu alabiliyor muydum? Deniz ve yosun kokardı saçların. Bunlar sıradan bir düşünceler silsilesi değildi. Bu düşünceler sanki sıkışmış bir saadetin bir gayzer patlaması gibi yeryüzüne fışkırmasını andırıyordu ya da bir zamanlar bize ait olan bir zamanın flashback'leriydiler.

İlkin, o eski ahşap otelde birlikte kalmamızın üzerinden otuz yıl geçtikten sonra yine orada karşılaşılıyor ve ben ora-

dan ayrıldıktan sonra annenin ailesinin geldiği küçük adanın adını taşıyan bir gemiyle seyahat ediyorum. Sana o adanın adını vermek istediklerinden söz etmiştin değil mi? Yoksa anneannenin yaşadığı en uçra ada olan Ytre Sula'dan mı bahsediyorduk hep? Ama Solrun ve Solundur! Korkmam hiç de tuhaf değildi herhalde?

Böyle rastlantısal bağlantılardan gizemci sonuçlar çıkarma konusunda belki de acele etmemeliyiz. O sırada bulunduğum beldedeki bir sahil belediyesinin adı gemiye verilmiş, mesele bundan ibaret. Sonra biraz sakinleştim. Ancak güvertede uzunca bir süre dikilip kendi kendime gülümsedim.

Peki sen ne düşünüyorsun?

Şimdi buraya geldim. Solund'deyim. Kolgrov'daki eski evde oturmuş adacıkları seyrediyorum. Şu anda manzaramı bozan tek şey bir çift erkek bacağı. Niels Petter alüminyum bir merdivenin tepesine çıkmış, üst katın çerçevelerini boyuyor.

Fjellstølen'den döndüğümüz çarşamba, kocam bir an evvel yola çıkmamız için epeyce koşuşturdu çünkü akşam haberlerinden önce Bergen'de yani evde olmamızı istiyordu.

Bøyedalen'dan geçip buzulun yanındaki tünele girdiğimizde saat üç olmuştu bile. Tünelden çıktığımızda, Jølstravatnet kıyısından ilerlerken sis dağıldı ve güneş nihayet yüzünü gösterdi. Førde'yi geçmeden önce Niels Petter'in yorumda bulunduğu tek şey de bu oldu. Sis dağılıyor, dedi, Skei Gölü'nün etrafındaki turu tamamladığımızda. Onunla laflamaya çalıştım ancak ağzından tek bir sözcük alamadım. Şimdi düşünüyorum da, söylediği tek şey belki de yalnızca meteorolojik bir yorum değildi; sisle beraber kendi ruh haline de bir gönderme yapıyor olabilirdi.